

NACHTMIJMERINGEN

Nachtmijmeringen

Cary van Rheenen

© 2019 C. van Rheenen / Uitgeverij U2pi

Titel: Nachtmijmeringen

Auteur: Cary van Rheenen

Omslagfoto: Oliver van der Spek

Omslagontwerp: Karim Cherif

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeverijuzpi.nl

Druk: JouwBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978-90-8759-882-2

NUR: 303

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Inhoud

Muizenissen	7
Oude vrienden herkennen	10
Liefde	12
Doublet	15
Oogdruppels	18
Blueskater	20
TV ontslakken	22
Vrienden	23
Vissen	24
Het diner	26
Bennie Groot	29
Beach Boy	32
Scheveningen by night	35
Stotteraar	36
Waan van de laan	39
Gestoord gedicht	42
Indisch eten	43
Hoftramm	46
De Plaats	49
Pielemuis	50
Luik	53
Gebakken spek	56
Cupidool	59
Lucifer	61
Vrijgezellenfeest	63
Nachtvlinder	65
Pokeren	68
Decathlon	70
Kaasfondue	73
Ikea-bak	76

Lavalamp	80
Rookruimtes	81
Pim jacuzi	82
Kapper	84
Fietsendief	87
Krabben	90
Nachtblind	93
Nooit gedacht	94
Stan en Laurel	96
Poepkinees	99
Saunalol	102
Slipsnor	104
Medium	107
Fake indiaan	109
Mijmering	111

Muizenissen

“En nu is het afgelopen, ik heb er genoeg van, je maakt me gek, nog een keer....dan dan dan.”

Ik keek door de open deur verbaasd naar de vrouw die volledig uit haar dak ging tegen iemand of iets die ik niet direct kon ontdekken.

Ik keek zo'n beetje in de richting waar zij haar blik op richtte.

In een hoekje zat een bibberend muisje.

Het muisje keek met grote angstogen en had zijn kopje tussen zijn voorpootjes.

Ik liep naar de vrouw en vroeg waar ze zo boos over was.

“Kan je dat niet zien dan”, reageerde ze verontwaardigd terwijl ze met haar hoofd richting muis wees.

“Ik zie een klein bang muisje”, zei ik.

“Jij laat je ook door hem in de maling nemen, die kleine huichelaar, oooooeene ik ben zo kwaad op hem.”

“Dat beestje doet niets, die is doodsbang, aaach hij is volgens mij nog een jonkie”, merkte ik op.

De vrouw was op haar hurken voor het hoekje gaan zitten en begon een nieuwe tirade tegen de muis.

“De hele wereld neem jij in de maling met je onschuldige priemoogjes, deze man heb je ook al in je zak”, de vrouw rees haar handen ten hemel en legde ze vervolgens op haar hoofd.

“Ik weet het niet meer, wat moet ik nou, schelden, schreeuwen, lief doen, stukjes kaas, stukjes worst, niets doet jou wat.”

Ik ging ook op mijn hurken naast de vrouw zitten, samen keken we naar het kleine grijze hoopje.

“Maar mevrouw, ik kan me nauwelijks voorstellen dat dit muisje de reden van zoveel woede en opgewondenheid is”, zei ik op een zo rustig mogelijke toon.

“Ik kreeg Queso, Spaans voor kaas, toen hij drie weken oud was. Ik ben een alleenstaande vrouw, die de hoop op een man en interesse daarin in de loop van de tijd verloren heeft. Queso werd door mij verzorgd, we waren een soort van stel, hij was altijd bij me, hij sliep bij me, at samen met me, zat lekker in mijn tas of jaszak bij het boodschappen doen. Ik was gek op hem en hij op mij, onafscheidelijk waren we. En laat ik duidelijk zijn om geen rare ideeën op te roepen, geen seks, hoewel zijn aanwezigheid als hij in mijn oksel, knieholte of lies bij me sliep, als heel aangenaam ervoer. Mijn manbeeld veranderde in een muisbeeld, begrijpt u?”

“Ik moet zeggen, een heel bijzondere vriendschap tussen mens en dier, daarom begrijp ik juist niet waarom u zo woest op dat beestje bent, ik proef alleen maar liefde.”

“Juist dat dacht ik ook, maar die kleine gluiperd had andere plannen”, de vrouw pakte me bij mijn arm en trok me naar een opening in de muur.

“Moet je hier eens even kijken.”

“O hij heeft een gat in de muur geknaagd, maar dat is toch muis eigen?”

“Nee, kijk eens in het gat.”

Ik stak mijn hoofd door het gat en ontwaarde in het enigszins schemerige licht een wriemelende massa van hele jonge roze muisjes onder toezicht van een grote

dikke grijze muis.

“Begrijp je het nou, hij heeft mij gewoon laten zakken voor zo’n overvoerde dikke grijze del, en hij heeft er geen half werk van gemaakt, ooeee ik ben zo kwaad. Ik ga hem niet slaan maar, maar, maar, ach laat ie het maar lekker uitzoeken”, de vrouw draaide zich om en beende naar buiten.

Ik keek naar het hoekje, het muisje was verdwenen.

Met de wetenschap wat muizenissen betekenen verliet ik het huis op weg naar mijn grote vrienden Buck en Lucifer.

Oude vrienden herkennen

Ik werd uitgenodigd door een oude vriend.

Hij ging zijn verjaardag vieren, of ik daar ook bij wilde zijn.

Natuurlijk zoiets weiger je natuurlijk nooit.

Jan vierde zijn 68e verjaardag, consequentie heel veel mannen en vrouwen met de leeftijd van Jan.

Wat is daar mis mee? Niets, integendeel ze hebben een geschiedenis, verhalen en levenservaring.

Het probleem is wel dat ik me de meeste gezamenlijke vrienden niet kan herinneren.

Het leven eist zijn tol en betaalt terug in kaalheid, corpulentie, grijsheid en valse tanden.

Pijnlijk om te erkennen dat je oude vrienden niet meer wil of kan herkennen.

Mijn strategie, ik doe net of ik ze direct herken met de opmerking: Zo jij ziet er goed uit, helemaal niks veranderd, jij weet zeker niet meer wie ik ben, ha ha.

Sommigen zitten met hetzelfde dilemma als ik, die zijn easy.

Ik doe dan net als tegen mijn kleine neefje en zeg: “ja ja ja je weet het wel, ik ga je helpen, als ik nu zeg hallo ik ben Cary, wat zeg jij dan?”

Opgelucht dat ze mijn naam hoort geeft ze zonder argwaan het antwoord, precies wat ik horen wil: “Hallo Cary, ik ben Jannie.”

En Jannie geplaatst bij de mevrouw die voor me staat, roept beelden op van een Jannie die heel wat kilootjes

lichter was, donkerblond haar had en geen bril droeg. Maar de naam is de toverspreuk die het gezicht van Jannie in mijn geheugen terugplaatst.

Ik kan direct mijn strategie belonen en nonchalant opmerken: “En Jannie, wat doe je tegenwoordig”, verder verslag van dit gesprek laat ik maar even achterwege.

Het probleem wordt iets groter als ik op mijn schouder geslagen wordt en iemand roept: “Hee ouwe keeper”, gelukkig bevat deze kreet voldoende informatie om mij te verplaatsen naar voetbal, daar kent hij mij en dus ook ik hem van.

Ik reageer lachend: “Voetbal je nog een beetje?”

De schouderklopper zegt dat hij gestopt is, kon niet meer met een stel klusknieën, een knie was al vervangen. Mijn herkenningshersenkwab werkt op volle toeren en improviseert er lustig op los.

Ik vraag hem of hij zijn oude knie had bewaard, hij antwoordde dat hij dat niet gedaan had, maar wel zijn knie had gezien. “Ze wilden de knie houden voor onderzoek, een zuster kwam op zaal, ze had een glazen pot met mijn knie er in”

“Hoe wist je dan dat het jouw knie was?” vroeg ik.

“Mijn naam stond er natuurlijk op.”

“Toch niet alleen je voornaam?”

“Nee mijn volledige naam, Louis de Bonte.”

Missie, geslaagd dacht ik, en zag beelden van het eerste elftal van GSC voor me.

Liefde

Het is niet heel erg ongewoon dat je tijdens een golfwedstrijdje met mensen speelt die je in het geheel niet kent.

Voor de niet golfers, een partij speel je over 9 of 18 holes. De hole is het gat waar de golfbal uiteindelijk terecht moet komen.

Degene die de bal met de minste slagen in de hole heeft is de winnaar van die hole.

Vaak wordt een partij door 4 spelers gespeeld, die groep van vier wordt een 'flight' genoemd.

Ik speelde onlangs met een vriend en nog twee mensen die we niet kenden.

Protocol is even voorstellen, prettige wedstrijd wensen en de golfer die geregistreerd de beste is mag als eerste afslaan.

Tijdens de wedstrijd is er alle gelegenheid elkaar wat beter te leren kennen, je informeert naar woonplaats of plek, familiesamenstelling, werk en andere hobby's dan golf.

De twee golfers, een man en een vrouw bleken een echtpaar te zijn.

Zij heette Zus en hij heette Broer, geen toeval, juist door die namen waren ze elkaar opgevallen en was er een mooie liefdesrelatie ontstaan.

Inmiddels hadden ze een dochter en een zoon, die ze in navolging van hun namen Dochter en Zoon hadden genoemd.

De grap dat Broer het met Zus deed hadden ze al zo vaak gehoord dat de humor daar nu wel vanaf was. Gelukkig vertelden ze dat nét voor ik dacht leuk te zijn door te zeggen dat Zus het met Broer deed. Een kwestie van mijn mond dichtklappen en even slikken

Ze beschikten wel over humor, elke bal die Broer goed sloeg, het waren er niet zoveel, liet Zus een grote boer die ze voorzag van een zachte R, waardoor het klonk als BBrOOOOEEERRR.

Als Zus een goede bal sloeg - dat waren er ook niet overdadig veel - keek Broer trots om zich heen en riep luidkeels: "Kijk, dat is mijn Zus dus."

Bij hole 16 vond ik het tijd toch iets meer te weten over mijn flightgenoten.

Toen ik Broer vroeg wat hij in het dagelijks leven deed, vertelde hij dat hij met Zus in bedrijven zat.

Interessant zei ik en ik vroeg wat voor soort bedrijven.

Zus, die meeluisterde, beantwoordde mijn vraag: "Wij doen in bedrijven van de liefde."

Ik stond voor een dilemma, wilde ik daar meer over weten, twee 50 plussers die mij zouden gaan inwijden over het bedrijven van hun liefde.

Ik koos voor de veilige weg en besloot wat over mezelf te vertellen.

Halverwege mijn verhaal over muziek maken, theater en schrijven, onderbrak Boer me.

"Beste Cary, we hebben het verhaal achter onze dagelijkse bezigheden niet toegelicht, meestal zijn mensen daar zeer in geïnteresseerd. Jij niet?"

"Tja", antwoordde ik, "ik kan me er iets bij voorstellen."

Zus kwam op mij af lopen, ging vlak voor me staan en fluisterde: “Ik denk in dit geval niet.”

Broer lachte en sprak: “Wij doen in bedrijven van de liefde, wij hebben bedrijven die vooral kadoshops bevoorraden met alles wat met de liefde te maken heeft, hartjes, bordjes met spreuken betreffende de liefde, kunstbloemen en romantische kaarten, ha ha ha ha.”

De uitdrukking op mijn gezicht was de score die Broer en Zus hoopten te behalen.

Zus begon ook heel hard te lachen: “Het lukt toch elke keer weer Theo, ha ha ha.”

“We heten gewoon Theo en Lies, onze kinderen heten Astrid en Tom, maar we verkopen wel liefdesprodukten”, lachte Theo.

“Cary, jij moet slaan.”

Doublet

Even verplaatsend in de gedachte van een toerist, die een paar dagen Den Haag heeft geboekt.

Van de donderdag tot en met de zondag lijkt Den Haag een gigantisch feestpark, hij ontdekt Jazz in de Gracht, Wild Roosterfestival, Scholtenpop en een straatfeest op zondag in de Oude Molstraat.

Maar zijn meest bijzondere ervaring ondervindt hij op weg naar de Bierkade en het Groenewegje.

Hij maakt kennis met een heel bijzondere tentoonstelling in de Doubletstraat.

Een levende expositie, bezocht door bijna uitsluitend mannen.

Het contact met de geëxposeerde levende kunstwerken veroorzaken bij hem een unieke ervaring.

Het is zowaar mogelijk via de vitrineruit met de objecten te communiceren.

Hij wordt voortdurend vriendelijk uitgenodigd binnen te komen, maar hij weet vrijwel zeker dat hij er geen plaats bij hem thuis voor heeft en ook niet over voldoende geld beschikt om deze bijzondere kunst aan te schaffen.

Vereerd door de grote aandacht kan hij tot zijn spijt toch niets anders dan beleefd weigeren.

Omdat het ongebruikelijk is in musea te fotograferen en de toerist dat ook niemand ziet doen, houdt hij zijn mobiel, weliswaar met tegenzin, maar in zijn zak.

Zo nu en dan ziet hij een van de bezoekers wél de ruimte betreden van tentoongestelde sculpturen.

Kort daarna ontstaat een situatie die hij niet geheel begrijpt, het kunstvoorwerp sluit de gordijnen.

Zich afvragend waarom er gordijnen gesloten worden tijdens een expositie, brengt hem tot de conclusie dat de living sculpture nader bekeken moet worden, wellicht bij kunstlicht, voordat de bezoeker overgaat tot aankoop van het levende object.

Waarschijnlijk worden de aankopen, als die er al zijn, door een transportbedrijf bij de koper afgeleverd, omdat alle potentiële kopers zonder kunstwerk de expositieruimte verlaten.

Omdat de gordijnen na het vertrek weer open gaan en het beoogde object in haar gecreëerde vitrine weer voor het raam verschijnt, lijken de meeste verkoopdeals op niets uitgelopen.

Of er moeten identieke kopieën in voorraad aanwezig zijn.

Zich realiserend dat het om levende kunst gaat, stelt de buiten-Haagse bezoeker zijn visie bij.

Natuurlijk gaat het hier niet om permanente aangekochte kunst, kunst op leenbasis is een beter bij deze expositie passende vorm.

De vraag is dan wel, hoe lang mag je het object thuis, of bijvoorbeeld op een werkplek, kantoor, spreekkamer, kantine exposeren, én krijg je er een vitrine bijgeleverd?

Omdat de naam van de kunstenaar die voor deze tentoonstelling verantwoordelijk is, hem is ontgaan, loopt hij naar de entree van de expositieruimte. Slechts een klein blauw bord schijnt de naam van de kunstenaar te tonen.

De toerist maakt met zijn mobiel toch snel en onopvallend een foto van het bordje, en weet dat hij thuis kan vertellen over een hele bijzondere tentoonstelling in Den Haag van een waarschijnlijk zeer beroemde Nederlandse kunstenaar. En hij toont dan de naam van de artiest op zijn mobiel: Doubletstraat.

Oogdruppels

Vanmiddag met mijn vriend Bert op de Leyweg. De traditionele rondgang Hoogvliet, Action, Trekpleister of Kruidvat en een terrasbezoek voor een Radler 0% met ijs.

Bij het Kruidvat stond Bert, mijn vriend in afwachtende en aarzelende houding achter mij bij de kassa.

Ik had de indruk dat hij in de winkel niets uit de schappen had gehaald.

Bij de kassa werd het mij duidelijk, toen hij voor de kassajuffrouw stond keek hij omzichtig om zich heen en vroeg vier pakjes condooms in vier verschillende smaken, een glijmiddel, een orgasme verhogende massageolie én oogdruppels.

De kassajuffrouw pakte al de door Bert gevraagde artikelen, behalve de oogdruppels, die moest hij nog even zelf uit de stelling halen.

Zo gezegd, zo gedaan, Bert haalde de oogdruppels, voegde ze bij de reeds klaargezette bestelling, rekende af en stopte alle zaken in een Kruidvat-tasje.

“Zo, nog even langs de visboer en dan ben ik klaar”, sprak Bert.

Op weg naar de visboer kon ik mijn nieuwsgierigheid niet bedwingen en vroeg wat Bert in godsnaam allemaal van plan was.

Hij begon te lachen, “Wat is het morgen?”

“Morgen, wat bedoel je, hoezo morgen?”, vroeg ik.

“Welke dag is het morgen?”

Toevallig wist ik dat het dan 26 oktober was, dus dat kon ik zonder blikken of blozen tegen Bert zeggen.

“Nee, eikel, je snapt het niet, welke dag van de week is het morgen?”

“Oh bedoel je dat, vrijdag volgens mij.”

“Juist, en op vrijdag ga je vrijen, vis eten en vies doen, de drie V's en dat ga ik morgen allemaal met mijn nieuwe vriendin Josien doen. En alles komt aan de beurt. Eerst een lekker visje, vooral de geur behouden, vrijen en daarna het summum van de drie V's, vies doen, heerlijk.”

“Je zei toch dat alles aan de beurt komt, dan ben ik wel heel nieuwsgierig waar die oogdruppels voor zijn.”

“Die oogdruppels, die oogdruppels waarde vriend, dat wil jij niet weten”, sprak Bert, de spanning verhogend.

“Lul nou niet, ik ben je vriend, kom op, ik wil het weten.”

“Ok dan, die druppels, laten we duidelijk zijn, oogdruppels zijn voor mijn oude buurman Kees, die onlangs aan staar geopereerd is.